

**NORA
ROBERTS**

**PRAMEN
MOCI**

KIOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Hana Černá 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE RISE OF MAGICKS
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-383-3

Věnuji Bruceovi a mé rodině

SVOBODA

*Bohyně svobody shlíží z výšin:
hřmot zbraní rozechvěl hvězdy nad hlavou,
dravý střet mocí jako mocný proud
zahltit svět.*

Alfred, lord Tennyson

Prolog

Na jeden ze sedmi prastarých ochranných štítů proti temným silám dopadla kapka krve. Štít praskl a z hlubin se vyvalila zkáza jako jedovatý hnis z otevřené rány.

Oslabení moci ochranného štítu způsobil nic netušící muž. Tragickým důsledkem neuvědomělého činu byla nákaza smrtelným virem, a muž jej přenesl během několika hodin na manželku, nejbližší rodinu, přibuzenstvo i cizí osoby.

Nákaza se šířila neuvěřitelně rychle. Zatímco se umírající svět točil dál, jeho struktura – vlády, technologie, doprava, komunikace – se bortila jako domeček z karet. Nebylo slyšet nic než nářek, střelbu, prolévala se krev, další a další lidé umírali v bolestech. Planeta se zmítala úzkostí a strachem. Při nejběžnějších kontaktech – u pokladen v obchodech, při podání ruky, kojení nemluvněte – se smrt šířila světem jako neviditelný jedovatý mrak.

Počet obětí pandemie stoupl v průběhu měsíců na stovky milionů.

Virus si nevybíral; napadal zločince i nevinné, státníky, anarchisty, milionáře i chudáky. A neviditelní poslové temnot se zvrhlým uspokojením pozorovali hromadné vylidňování světa.

Stovky milionů zemřely a ti, kdo byli vůči viru imunní, zápasili o holé přežití. Hledali potravu, sebechatrnější střechu nad hlavou; a především se snažili uchránit před všudypřítomným násilím.

Ne každý dokázal situaci psychicky zvládnout; jedinci se zvrhávali v brutální monstra, jimž činilo potěšení zabíjet, znásilňovat, ničit.

Skrze jedovatý mrak zahalující planetu probleskovalo světlo, ale rovněž pulzovala tma nabitá destrukční energií. Probouzely se síly, které s pavoučí trpělivostí čekaly na příležitost. Mocné protipóly vystupovaly na povrch, jako když z jarní půdy prohráté sluncem raší první zelené lístky.

Sílila moc magie.

Někteří lidé přijali dramatické změny, jiní se jich obávali. A nebylo málo těch, co rozsévali nenávisť – a vždy se našel někdo, kdo jim naslouchal. Takzvaní „jiní“, pro které se vžil název Vyvolení, vzbuzovali strach a odpor. Vlády v zoufalé snaze udržet se u moci na ně pořádali doslova hony, uzavírali je do izolace a podrobovali je drastickým experimentům.

Jedinci s nadpřirozenými schopnostmi se úzkostlivě skrývali nebo bojovali proti stoupencům temné moci, mučitelům a předsudky zaslepeným snaživcům o „očistu světa“. Tímto snažením posvěcovali nejodpornější zvěrstva páchaná na člověku.

Jedné bouřlivé noci přišla na svět dívka požehnaná ve chvíli smrti svého otce výjimečným posláním. Narodila se jako ztělesnění lásky a obětování, zápasu a naděje, žalu a nezdolné síly.

S prvním křikem, s matčinými slzami štěstí, vykročila na svou misi Spasitelka.

Začala pulzovat magická energie.

V následujících letech zuřil zápas dobra se zlem mezi těmi, kteří usilovali o přežití a vytvoření nového světa, a destrukčními živly toužícími uchvátit vládu nad planetou.

Dívka strávila rané dětství přípravou na své poslání, těšila se z prvních malých vítězství, vyrovnávala se s hořkými pocity prohry a brala si ponaučení z chyb. Ve věku dospívání, naplněná vírou a očekáváním, se chopila meče a štítu a přijala poslání Spasitelky.

Magie začala projevovat svou moc.

KAPITOLA 1

Běsnící bouře bičovala proudy deště vše kolem, jeden záblesk stíhal druhý, země se otřásala pod úderu hromu.

I Fallon musí zklidnit bouři ve svém nitru. Věděla, že večer vydá rozkazy a sama bude mečem a magickou silou rozsévát smrt. Váhu rozhodnutí, jež přijme, ponese každá prolitá kapka krve.

Fallon nebylo ještě ani dvacet.

Dotkla se náramku na zápěstí; kdysi si jej sama vyrobila ze dřeva stromu, který při výbuchu zlosti zničila magickým ohněm. Náramek jí připomínal, že nesmí podléhat ničivé síle negativních emocí. V dnešním boji prolíje krev nepřítele, a zachrání životy nevinných.

Pozorně si prohlížela deštěm zamžený areál záchytného centra – ve skutečnosti věznice s laboratoří. Podobné, naštěstí opuštěné místo stále páchnoucí krví a černou magií měla možnost si prohlédnout o svých čtrnáctých narozeninách – zavedl ji tam její mentor Mallick. Narazili na ohořelé lidské ostatky, prostorem jako by se ještě vznášel křik obětí umírajících při mučení.

V místě, na něž dnes zaútočí, žilo dvě stě osmdesát osob personálu, tři sta třicet dva vězněných, z toho čtyřicet sedm mladších dvanácti let – tak to hlásili špioni.

Uplynuly tři roky od chvíle, kdy Fallon začala po návratu s rodinou do Nové naděje formovat vlastní armádu. Dnes provedou její vojenské složky odporu největší záchrannou akci.

Fallon znala každý metr objektu. Viděla před sebou cely, chodby, znala rozmístění kamer a signalizačního zařízení. Měsíce pracovala na podrobné mapě a plánovala záchrannou akci.

Jestli se nepodaří...

Ucítila na rameni uklidňující dotek těžké ruky. Otočila hlavu a pohlédla na otce.

„Jsme připraveni,“ řekl.

Zhluboka se nadechla. „Začarovat kamery,“ poslala myšlenku skřítkům – ti už vědí, co dál. Od této chvíle budou monitory zabírat pouze stromy, déšť a rozmoklou zem. „Přerušit alarmy,“ vydala telepatický rozkaz čarodějkám. „Lučištníci, akce,“ zněl pokyn k likvidaci hlídek na strážních věžích. Útok proběhne rychle, a hlavně bez hluku. Fallon cítila, jak Antonie, velitelka lučištníků, krev její krve, nasadila šíp a vystřelila. Siluety strážní na čtyřech věžích se zhroutily.

Fallon pomocí magické síly otevřela hlavní bránu a dala svým jednotkám signál ke vstupu do areálu. Skřítkové se hravě vyšplhali na vysoké zdi a přešli ploty, transfigurátoři proměnili ruce v drápy, zuby v dravčí tesáky, ve vzduchu zašuměla křídla víl.

Bouře nepolevovala, dokonce to vypadalo, že nabírá na síle.

Fallon vyslala Flynnovi, veliteli skřítků, a Antonii pokyn na přesné časování. Troje dveře prolomí současně a vůdce každého týmu stanoví další postup: vyřadit z provozu komunikační síť, bezpečnostní zařízení, zmocnit se zbrojnice a zajistit laboratoř. V první řadě však zajistit bezpečí uvězněným.

Naposled se ohlédla na otce. Z jeho očí a výrazu vyčetla odhodlání. Věděla, že nikomu jinému nemůže důvěřovat víc.

Pozvedla meč. Prolomila zámky na hlavních dveřích, vkročila dovnitř a vyhodila do vzduchu několikery vnitřní dveře. Při tom si letmo vybavila věznic v Hatteras, která se jí hluboce zapsala do paměti. Víceméně stejně řešené prostory, pomyslela si, s jediným rozdílem – tady nepřítel sáhl po zbraní. Přesto zaútočila. Pistole však hlídkám vzplály v ruce a následoval bolestný křik. Fallon se oháněla mečem, štítem odrážela útoky.

Za železnými dveřmi slyšela výkřiky, sténání a volání o pomoc, cítila odtamtud strach i naději vězňů zmatených děním venku.

Za zády ji následoval válečný křik jejích jednotek. Ty se již probily do kasáren, kanceláří, jídelny, vězeňské nemocnice. Sama směřovala k laboratoři. Musela se dostat přes další železné dveře. Zaútočila magickou silou, jenže vtom ji cosi zarazilo... cosi nečekaného, temného.

Protiútok smrtelné temné magie.

Zvednutím ruky zastavila svou jednotku. Zůstala nehnutě stát – vysoká krátkovlasá dívka v botách ušitých skřítky, kožené vestě, s pohledem planoucím magickou mocí.

„Držte se zpátky,“ křikla. Zásunula meč do pochvy, štít zavěsila na rameno a přiložila ruce na pevné zámky železné zárubně. „Menší pastička,“ zamumlala. „Zatlačíme a vylítanou do vzduchu.“

„Fallon –,“ začal otec.

„Ustup do bezpečí,“ křikla. „Mohla bych použít zaříkadlo, jenže nač se zdržovat?“ Tasila meč a podržela před sebou štít. „Tři, dva –“ Zásahem ohnivého blesku se dveře proměnily ve změť létajících rozpálených železných úlomků. Fallon vběhla dovnitř.

Na lehátku ležel připoutaný nahý muž se skelným zrakem a nehybným výrazem, další – muž v bílém plášti – padl prudce naznak, ale odrazil se na ruku a bleskurychle se vyšplhal po zadní stěně ke stropu. Fallon muže zásahem energie poslala k zemi, kde se svalil do nehybného klubka. Simon stihl odrazit švihnutí skalpelem a zneškodnit třetího protivníka kulkou do čela.

„Hledejte další,“ houkla Fallon. „Dva zůstaňte tady, zabavte všechny lékařské zprávy a zajistěte bezpečnost laboratoře. Ostatní vyčistěte patro.“ Divokým pohledem vyhledávala cíle pro zásah; jediným máchnutím meče rozbila celý komunikační systém, kolem se rozlétly jiskry a monitory zčernaly.

Po kovovém schodišti duněly kroky, přibývalo mrtvých. Fallon přistoupila k muži na lehátku. „Můžeš mluvit?“ oslovila ho. Slyšela, s jakým úsilím se snaží v mysli zformovat slova.

Mučili mě. Nemůžu se hýbat. Pomozte mi.

„Proto jsme tady.“ Zasunula meč do pochvy, ale nespouštěla z muže zrak, stále napojená na jeho mysl.

„Leží tu žena pod sedativy. Je pořezaná, ale dýchá,“ volal Simon.

Ublížují nám... Trýzní nás... Pomozte.

„Ano, ano.“ Fallon se dotkla jednoho pouta, a to se uvolnilo. „Jak dlouho tady jsi?“

Nevím... Nic nevím.

Obešla lehátko a uvolnila pouto na mužově druhé ruce. „Dal ses do služeb temné magie už dříve, nebo až tě sem přivezli?“

Muž se nadzvedl a s odporným úšklebkem zasáhl Fallon černou jiskrou. Díky ochrannému štítu ji odrazila a útočnick zahynul vlastní zbraní.

„Nikdy nemáme jistotu,“ zamumlala Fallon tiše.

„Fallon, prokristapána!“ Simon prošel kolem s vytaženou pistolí a bezvládnou ženou přes rameno.

„Potřebovala jsem mít jistotu, tati. Neseš ji k ošetření?“

„Jo.“

„Dořešíme to tady sami.“ Nakonec napočítali čtyřicet tři zajatců; mrtvé pohřbí. Ošetřovatelé se věnovali zraněným na obou stranách, kdežto Fallon zahájila pracný proces prověřování osob v celách. Věděla, že mezi nimi najde i takové, jako byl muž v laboratoři, další budou psychicky zlomení, což s sebou rovněž nese jisté nebezpečí.

„Odpočiň si,“ strčil jí Simon do ruky kelímek s kávou.

Fallon se s chutí napila. „Někteří jsou v šoku.“ Zadívala se na otce, který si čistil rukáv od krve. Ve starém světě býval voják a stejnou roli na sebe vzal i nyní. „Je třeba je přepravit do některého z léčebných center, kde se dají dohromady. Nechápu, proč mám vždycky pocit, že je zavíráme do dalšího vězení.“

„Tím by ses neměla trápit, protože to tak není. Víš sama, že ne všichni se úplně zotaví, a stejně je necháme jít – pokud nebudou nebezpeční. Raději mi řekni, jak jsi poznala, že ten parchant na lehátku patřil k temným.“

„Poznala jsem, že nemá takovou moc, jak si myslel. Prostě se pokusil použít magii, ale nevyšlo to. Ten druhý byl skřítek.

Zlý skřítek,“ dodala s úsměvem. „Skřítkové snadno projdou zámkem, ale nezačarují ho. Když jsem uvolňovala druhé pouto, cítila jsem pulzování energie.“

„Přesto jsi uvolnila i druhé pouto.“

„To by dokázal i sám. Chtěla jsem ho vyslechnout, ale...“ Fallon dopila kávu; v duchu blahořečila matce a dalším čarodějkám za vytvoření tropického areálu pro pěstování kávovníku. „Víš, kdo je ta žena z laboratoře?“

„Víla. Už nikdy nevzlétne – uřízli jí část levého křídla. Ale žije. Máma ji uložila v mobilní ošetřovně.“

„Výborně. Víla může být ráda, že ji rovnou nezabili. Až ošetříme zraněné, potřebuju, abys je vyslechl. Bude to pro tebe náročné,“ dodala, „jde o vojáky, z nichž většina jen plnila rozkazy.“

„Ti vojáci,“ souhlasil Simon, „byli u mučení, nebo při něm dokonce pomáhali. Věznili děti. Nebude pro mě těžké je vyslechnout, zlato.“

„Mohla bych to udělat bez tebe, jenže nevím jak.“

„Pusť to z hlavy,“ políbil Simon dceru na čelo.

Fallon promluvila s dětmi s nadpřirozeným nadáním narozené obyčejným rodičům a zavedla dvě z nich k rodičům umístěným v oddělené cele.

Když naposled procházela budovu, likvidační četa už čistila poslední krvavé skvrny na betonových podlahách a schodišti. Zásobovači shromáždili vše, co může být v budoucnu k užitku: potraviny, vozidla, zbraně, oblečení, boty, zdravotnický materiál. Po soupisu zásob bude následovat přerозdělení na nejpotřebnější místa.

Pohřební tým kopal hroby. Příliš mnoho hrobů, naštěstí žádné pro oběti z naší strany, pomyslela si Fallon.

Z lesa se vynořil Flynn s Lupem po boku. „Sedm vězňů potřebuje důkladnější ošetření, a tak je tvá máma odeslala na kliniku v Cedarsville, což je odtud nejbliž. Zbytek je na cestě do záchytného centra v Hatterasu.“

„Výborně. Tady se budou střídát bezpečnostní hlídky, protože budovy využijeme. Hatteras má téměř naplněnou

kapacitu; navíc to bude pohotovostní místo pro mimořádné situace.“ Jmenovala několik mužů včetně bratra Colina, kteří zůstanou v pozici strážných.

„Zařídím to. Akorát že Colin... Je raněný, takže –“

„Cože?“ Fallon popadla Flynnu za rameno. „A to se dovídám teprve teď?“

„Sice jsi Spasitelka, ale z tvé matky jde někdy větší strach. Když nařídí mlčet, mlčím. Colin je v pořádku,“ dodal Flynn rychle. „Kulka ho zasáhla do pravého ramene, ale vytáhli ji, takže se rána zahojí. Tvá matka by přece neošetřovala raněné nepřátele, kdyby její péči potřeboval vlastní syn, Fallon.“

„To jistě ne, ale –“

„Nechtěla tě rozptylovat. Colin je víc naštvaný než raněný. Simon ho doslova dostrkal do záchranky, co se vracela do Nové naděje.“

„No dobrá. Ale stejně to je mrzuté.“

„Zachránili jsme tři sta třicet dva vězně a neztratili jediného muže.“ Flynn upřel vážný pohled k budově. „V téhle díře už nikoho nebudou mučit. Přijmi vítězství, Fallon, a jeď domů. Jsme v bezpečí.“

Fallon přikývla a pomalým krokem mířila k lesu. Lačně nasávala vůni vlhkých bažin, typických pro pohraniční oblast bývalého státu Virginie s Karolínou. Prošla hájkem na malou paseku, kam se přes koruny stromů prodraly první ranní paprsky slunce. Přivolala Laocha. Snesl se shůry na stříbrných křídlech, na čele se mu třpytil stříbrný roh. Vyčerpaná Fallon přitiskla tvář k silné koňské šíji, přivřela oči a na okamžik se proměnila v obyčejnou dívku v kalhotách a botách z pevné kůže. Bolel ji každý kousek těla plného modřin, halenu měla potřísněnou krví nepřátele. Pak se narovnal a vyhoupla se do pozlaceného sedla. „Baile,“ zašeptala. Domů. Na Laocha nikdy nepoužila bičik, stačilo tichounce zašeptat pokyn.

Snesli se u domu, odkud ji otec už vyhlížel s hrnkem kouřící kávy v ruce. Fallon si všimla mokrých vlasů... On se už stihl i osprchovat! Zablácené boty stály na roštu.

Simon vyšel dceru přivítat. „Jdi se podívat za Colinem. Spí, ale ty poznáš, jak na tom je. Obstarám Laocha. V troubě na nás čeká teplá snídaně.“

„Tys věděl, že je Colin raněný.“

Simon přikývl. „Taky jsem věděl, že to není nic vážného,“ dodal. „Máma mi nařídila mlčet, dokud akce neskončí. A když máma něco řekne –“

„Tak to platí,“ doplnila Fallon. „Jdu za ním, pak do sprchy a těším se na snídani. Kde je Travis a Ethan?“

„Travis pracuje v kasárnách s novými rekruty, Ethan s Eddiem krmí dobytek.“

„Tak fajn.“

Fallon vešla do dveří velkého domu.

Nikdy se tady nebude cítit jako doma. Narodila se a vyrostla na farmě, a ta pro ni zůstane domovem. Tohle, stejně jako Mallickův domek uprostřed lesů, vnímala jako přechodná místa sloužící konkrétnímu účelu.

Vešla do Colinova pokoje v patře. Bratr ležel natažený na posteli a hlasitě chrápal. Přistoupila k němu a zlehounka mu položila ruku na pravé rameno. Ztuhlé, bolavé, ale rána byla čistá a hojila se.

Máma je v léčitelských schopnostech skutečně nepřekonatelná. Fallon chvíli postála u postele. Dotkla se čůpku, který si Colin pro akci – patrně z praktických důvodů – upletl. Zadívala se na svalnaté a šlachovité tělo s kérkou svinutého hada na levé lopatce. Tuhle ozdabu si Colin opatřil bez souhlasu rodičů v šestnácti. Rozhlédla se po pokoji vyzdobeném všemožnými drobnými poklady. Vášeň pro shromažďování starých mincí, kamínků, kousků skla a lahví neobvyklých tvarů Colina snad nikdy neopustí. Taky se ještě nenaučil skládat nebo všet do šatníku oblečení – povalovalo se na židli i na zemi.

Colin na rozdíl od dvou mladších bratrů neměl magické schopnosti, zato byl rozený bojovník.

Nechala bratra spát a sešla o patro níž do svého pokoje. Ve srovnání s bratrovým se mu nedalo nic vytknout. Na stěnách

byly připíchnuté mapy – tištěné nebo vyrobené osobně, staré i nové. Do bedny u nohou postele Fallon ukládala knihy – nejen o magii, ale i životopisy, historické a vědecké spisy. Na pracovním stole měla srovnané složky s informacemi o vojenských jednotkách, civilistech, výcviku, veškerém inventáři a podobně. Na noční stolek umístila dárky od mentora Mallicka – bílou svíci a křišťálovou kouli.

Svlékla páchnoucí oblečení a hodila ho do koše na vyprání. S pocitem nesmírné úlevy pak ze sebe ve sprše spláchl krev, pot, špínu a pach bojiště.

Oblékla džíny, volné tričko, nazula čisté boty. Připnula si meč a šla do kuchyně s otcem posnídat.

„Máma se vrátila,“ hlásil od pracovního pultu, kde připravoval talíře. „Je na klinice.“

„Po snídani tam zajdu.“ Nalila si sklenici džusu – měla chuť na něco chladného a osvěžujícího.

„Potřebuješ se vyspat, děvče. Jsi na nohou víc než čtyřia-dvacet hodin.“

„Ty taky,“ připomněla mu Fallon a s chutí zabořila vidličku do štědré porce míchaných vajíček s křupavou slaninou.

„Zdřím si cestou a pak ještě na verandě, když jsem čekal na tebe.“

„Nemám na sobě jediný šrám. Moji vojáci krváceli, Colin je raněný. A já jsem vyvázla bez škrábnutí.“

„Už jsi taky krvácela – a ještě budeš,“ podotkl.

„Musím vidět raněné a záchráněné vězně – a oni musí vidět mě. Pak půjdu spát.“

„Jak myslíš. Ale jdu s tebou.“

„Měl bys zůstat u Colina,“ kývla Fallon hlavou ke stropu.

„Pověřím Ethana, až se vrátí. Podle mámy se Colin probere nejdřív odpoledne.“

„Fajn. Co jsou ti vězni za lidi?“

Simon zhluboka vzdychl. „Různí. Z některých čiší nenávisť a strach z mágů. Většinou jde o starší osoby a pochybuju, že změní názor. S mladými možná budeme mít větší štěstí.“

„Měli by si přečíst záznamy z laboratoře, aby viděli, jaká zvěřstva jejich věznitelé páchali na čarodějkách při takzvaných testech,“ zamumlala Fallon. Při vzpomínce na vězeňskou laboratoř se jí zvedl žaludek, nicméně musela se najíst, aby nabrala energii.

Simonovi neušel trpký tón v dceřině hlase. Pohládl ji po ruce. „Souhlasím. Dopřejeme jim pár dnů klidu. Hodně z nich očekává mučení, dokonce popravu. Dokážeme jim, že se chováme jako lidé.“

Fallon vstala od stolu, sebrala talíře, odnesla je do dřezu a obrátila se k Simonovi. „Něco tu nechápu, tati. Před dvaceti lety se zhroutil tvůj a mámin svět, stovky milionů lidí zemřely následkem viru – tak proč se my, co jsme přežili, navzájem zabíjíme?“ Pozvedla k němu pohled. Tenhle muž ji přivedl na svět, miluje ji a bojuje po jejím boku. Voják, který se dal na farmaření, a nyní se znovu chopil zbraně. Ačkoli nemá magické schopnosti, představuje pro ni symbol světla. „Neprojevils jsi nenávisť ani strach,“ pokračovala zamyšleně. „Otevřel jsi svůj dům cizí ženě, pronásledované čarodějce. Mohl jsi nás tenkrát poslat pryč. Proč jsi to neudělal?“

Simon zvolil jednu z několika možných odpovědí. „Zjevila se jako zázrakem – i s tebou, v té době ještě nenarozenou. Svět tenkrát potřeboval zázraky.“

„Věřím, že nebyl poslední,“ podotkla Fallon s úsměvem.

Po snídani osedlala Grace a vyjeli se Simonem do centra Nové naděje. Cestou vdechovali vůni čerstvě zoraných a osetých polí, od výcvikového tábora vítr každou chvilku přinesl výkřiky a řinčení kovu.

Po úpatí příkrého zalesněného svahu kráčela skupinka zvěře, obloha se po noční bouři pročistila do jasné modři. Na kraji silnice už nestály nákladáky, které přitáhli z místa nočního útoku, aby je opravili nebo rozebrali na náhradní díly.

Většina domů byla opravená a obydlená a ty příliš poničené posloužily – podobně jako automobily – jako zdroj příležitostně potřebných věcí: upotřebila se prkna, trubky, dlažba,

kabely a podobně. V ohradě se pásli koně, na vzdálenějších pastvinách dobytek, kozy, ovce, dokonce i několik lam.

Za zatáčkou Fallon ucítila pulzovat z tropické zahrady, vytvořené mámou a dalšími čarodějkami, magickou energií. Ženy tam pěstovaly citrusy, olivovníky, palmu, kávovníky, pepřovníky a další byliny a koření. Zrovna probíhala sklizeň a mezi zelení se to hemžilo dobrovolníky. Zamávali Fallon na pozdrav.

„Zázraky,“ prohodil Simon.

Projeli kolem stanoviště ozbrojené hlídky a vjeli do Nové naděje, v době pandemie města smrti a duchů. Nyní zde žilo kolem dvou tisíc obyvatel a zemřelé připomínal statný památný strom. Osadníci si svépomocí vybudovali komunitní zahradu a skleníky, kde každoročně sklídili bohatou úrodu. Ve veřejné kuchyni, kterou zařídila máma, se denně vařilo.

Osada se postupně měnila v provinční městečko s náležitou organizací a administrativou. Byla zde zřízena Kouzelnická akademie Maxe Fallona, pojmenovaná po Fallonině biologickém otci, školy, radnice a obchody, kde si lidé mohli vyměňovat zboží. Na Hlavní ulici se nacházela klinika a knihovna. Současný komfort byl výsledkem dvacetileté intenzivní práce a odhodlání začít nový život. Není zrovna tohle zázrak?

„Farma ti chybí, vid’?“ obrátila se Fallon na Simona, když přivazovali koně ke sloupku u koryta s vodou.

„Vrátím se tam.“

„Opustil jsi ji kvůli mně, a tak mě při každém příjezdu do Nové naděje potěší, že jsi našel místo s dobrými lidmi.“

Fallon poplácala Grace po šíji a vykročili se Simonem k budově, která byla původně základní škola, a nyní klinika.

Během let se i zde hodně změnilo – Fallon viděla v křišťalové kouli, jak zařízení zpočátku vypadalo. Nyní byly ve vstupní hale pro pacienty čekající na vyšetření židle, pro děti hračky a obrázkové knížky. Dvě batolata, z nichž jedno rošťácky třepetalo křidélky, si zrovna hrála s kostkami; těhotná žena si krátila čas pletením; na další židli se rozvaloval znu-

děný mladík. Ticho narušoval jen sípavý dech nahrbeného starého muže.

Fallon se Simonem zabočili ke kancelářím, když vtom zahlédli spěchat chodbou Hannah Parsoniovou, dceru starostky a sestru Duncana a Antonie. Při pohledu na dvojici se Hannah rozzářila. „Doufala jsem, že se potkáme. Máme napilno, takže se vám můžu věnovat nanejvýš minutku. Rachel mě pověřila vyšetřením objednaných pacientů, a navíc ještě nově přichozích. Naštěstí nikdo nezemřel. Někteří ze zachráněných...“ Přemohly ji emoce a odmlčela se.

Fallon naprosto chápala, jak je pro Hannah těžké setkat se s tolika nešťastníky.

„Někteří se budou léčit delší dobu, docházet na kontroly. Nikdo ale není v kritickém stavu. Lana je naprosto úžasná. Jak se vede Colinovi?“ dodala Hannah.

„Spí. Horečku ani infekci nemá,“ řekla Fallon.

„Vypadáte oba příšerně unaveně,“ podotkla Hannah.

Fallon si přejela rukou po tváři. „Možná jsem se měla –“

„Nalíčit? To snad ne! Ti lidé tě potřebují vidět přirozenou. Nikdo se nebude divit, že po takové noci vypadáš ztrhaně. Je to daň za jejich svobodu.“ Hannah stiskla Fallon ruku a obrátila se k odchodu, když zahlédla staříka se sípavým dechem. „Poslyšte, pane Barkere, pojdte se mnou do ordinace.“

„Počkám na doktorku,“ zaskuhral.

„Jen na vás kouknu a Rachel vás vyšetří,“ naléhala Hannah.

Typická Hannah, prolétlo Fallon hlavou – každého uklidní, neuráží se. Od dětství si přála být lékařkou; teď už pár let pracuje jako terénní ošetřovatelka při bojových akcích. Pokud by měla Hannah připsat nějakou magickou vlastnost, pak jí byla nezměrná trpělivost.

Otevřenými dveřmi do kanceláře Fallon zahlédla u počítače dívku. April, vzpomněla si na vílu, zraněnou před dvěma roky v komunitní zahradě při útoku otcova bratra Erika, jeho dcery a družky. Temní vyvolení posedlí touhou po Fallonině smrti...

April vzhledla od monitoru a překvapeně se usmála. „No ne? Ahoj! Hledáš Lanu?“

„Ráda bych viděla raněné,“ řekla Fallon.

„Osvobozené vězně jsme ošetřili a umístili do školní auly, naše vojáky jsme poslali domů nebo do kasáren. Zbytek je tady na oddělení pod dohledem Jonaha a Carol. Od úsvitu jsme se nezastavili. A představ si, Rachel s Lanou jsou právě u porodu,“ oznamovala April s něžným úsměvem.

„Vážně?“

„Jedna z vězenkyň –“

„Aha, ta mladá žena, co se dokáže proměnit ve vlka,“ dokončila Fallon. Sama informaci získala ze zápisu ve složce z laboratoře věznice. „Má přece ještě osm týdnů čas,“ zachmuřila se.

„Už cestou sem začala mít bolesti. Rachel jí dává malou naději, přestože Jonah nevidí smrt. Jinak by to věděl, když má tu nadpřirozenou schopnost, ne?“ dodala April, snad aby sama sebe ujistila, že porod dopadne dobře.

Fallon přikývla.

„Nejen že zabíjejí, devastují lidské životy všemožnými jinými způsoby,“ prohodila pak k Simonovi, když se vrátila na chodbu. „Lissandra strávila ve věznici čtrnáct měsíců. Znásilnili ji tam, aby ji mohli během těhotenství podrobit testům.“

Společně pokračovali do druhé chodby, kde byly v původních třídách zřízené ordinace, ošetrovny, operační sálky a sklady zdravotnického materiálu.

Fallon položila ruku na zavřené dveře porodního sálu. Ucítila matčinu energii a současně zaslechla Rachelin konejšivý tón, kdykoli rodička zasténala bolestí.

„Věřím jim,“ zašeptala. Zanechala Lissandru odborným rukám a pokračovali se Simonem do rozlehlého prostoru bývalé jídelny proměněné v lůžkové oddělení. Jednotlivá lůžka oddělovaly závěsy, dovezené z výprav za zásobami nebo vlastnoručně ušité až v Nové naději. Svou mnohdy poněkud divokou barevností alespoň trochu zlidštily sterilní prostředí kliniky. Monitory převážené od jednoho pacienta k druhému nepřetržitě pípaly. Přístrojová technika stále nedostačovala.

„Začni na Jonahově straně, já půjdu za Carol,“ navrhl Simon. Jonah právě zaváděl pacientce nitrožilní roztok. Žena s popelavou barvou pleti ležela bez hnutí, pod zavřenými očima se rýsovaly hluboké tmavé kruhy. Černé vlasy měla hrubě ostříhané až u samé lebky.

„Jak je na tom?“ zašeptala Fallon.

Jonah si promnul oči zarudlé únavou. „Je dehydrovaná, podvyživená jako většina ostatních. Na třiceti procentech těla má staré i novější jizvy po popáleninách. Polámali jí prsty na rukou a nechali tak. Tvá matka se snaží, aby ta nešťastnice mohla ruce přiměřeně používat. Ze zprávy jsme vyčetli, že strávila ve vězení přes sedm let.“

Fallon zběžně přečetla zápis. Naomi Rodriguezová, třicet čtyři let. Čarodějka. „Uvězněná proto, že se ujala chlapce-skřítky,“ komentovala závěr zprávy.

„Dimitriho,“ upřesnil Jonah. „Klukovi může být tak dvanáct, příjmení si nepamatuje. Je na tom celkem slušně. Nakonec souhlasil, že se dvěma dalšími ženami opustí kliniku.“

„Dobře. Chci –“

Fallon se zarazila, když žena nečekaně otevřela hluboké temné oči a pronikavě se na ni zadívala.

„Spasitelka.“

„Fallon Swiftová.“

Žena unaveně zvedla ruku a Fallon ji stiskla. Léky potlačily fyzickou bolest, ale na silnou úzkost, kterou z ženy vycítla, nestačily. „Můj chlapec,“ špitla žena.

„Jen klid, Dimitri je v pořádku. Brzy se na tebe přijde podívat,“ slíbila Fallon.

„Ano, přivedeme ho sem,“ dodal Jonah.

„Přitiskli mu ke spánku pistoli a prý ho pustí, jestli s nimi půjdu,“ zavzpomínala žena. „Lhali. Samá lež. Oběma nám dávali prášky na utlumení. Byl ještě dítě. Nedovolili mi ho vidět, ale stejně jsem ho cítila a slyšela. Udržovali nás omámené, abychom nemohli využít magickou sílu. Někdy nám ucpali ústa roubkem, zavázali nám oči a celé hodiny, možná i dny, jsme leželi spoutaní. Odvlekli nás k tomu jejich

poskokovi, aby nás mučil. Některým z nich asi byla i hanba, protože věděli, co s námi bude ta zrůda provádět. Nakonec jsem ztratila víru,“ vzdychla a z očí se jí řinuly slzy.

„Nemáš se za co stydět,“ chlácholila ji Fallon.

„Nejraději bych je pozabíjela – představovala jsem si, jak je zabíjím. Pak jsem si jen přála, ať ta muka skončí, ať konečně umřu.“

„Za nic se nestyd,“ opakovala Fallon.

„Tys přišla, ačkoli jsem už nevěřila,“ zašeptala žena.

Fallon se naklonila blíž. „Vidíš mě? Vidíš ve mně světlo?“

„Jako sluneční zář.“

„I já v tobě vidím světlo, Naomi,“ řekla Fallon. A když žena zakroutila hlavou, položila jí volnou ruku na tvář, aby jí předala ještě trochu záře. „Utlumili je, ale neuhasili. Vidím, jak jsi zářila, když ses ujala malého, vyděšeného a zmateného chlapce bez rodičů a poskytla mu domov. Vidím tvou dobrou duši, ochotnou se pro chlapce obětovat. Vidím tě, Naomi. Odpočivej a zotavuj se. Přivedeme ti Dimitriho.“

„Půjdu s tebou do boje,“ slíbila Naomi.

„Až se vyléčíš,“ usmála se na ni Fallon a poodešla k dalšímu lůžku.

Setrvala na klinice téměř dvě hodiny. Dodávala pacientům naději, odvalu, dokonce s nimi žertovala. Při odchodu si všimla u Naomina lůžka na kost vyhublého chlapce tmavé pleti. Nejistým hlasem, ochraptělým dlouhým mlčením, jí předčítal z dětské knihy přinesené z čekárny.

Fallon vyšla ven nadýchat se čerstvého vzduchu. Viděla, že otec udělal totéž; stáli s mámou u přivázaných koní a líbali se.

„Poslyšte, vy dva, nestačí, když se pusinkujete doma?“ zažertovala.

„Á, moje děvče,“ usmála se Lana a spěchala dceru obejmout. „Vypadáš přílišně unavená.“

„Nejsem sama,“ podotkla Fallon.

„To tedy nejsi,“ souhlasila Lana. Odstoupila o krok. „Díky bohyni jsme neztratili jediného muže.“

„Včetně předčasně narozeného miminka?“ pozvedla Fallon výmluvně obočí.

„Včetně. Otočit ho v mámině břiše byla pořádná šichta, ale nakonec ho Rachel přece jen nemusela přivést na svět císařským řezem.“

„Chlapeček?“

„Jo. Brennan. Necelá tři kila. Rachel ho nespouští z očí, ale dá se říct, že je s ním i matkou spokojená.“

„A ty taky. Jdi domů, mami, podívej se na Colina a propi se.“

„Za chvíli – střídáme se. Půjdeme všichni tři.“

„Já ještě zajdu za lidmi na oddělení,“ rozhodla se Fallon.

Lana ji pohladila po vlasech. „Některým potrvá déle, než si zvyknou. Katie připravuje ubytování. Přibylo jich hodně a většina si sama neporadí.“

„Některé si rozeberou rodiny – už se přihlásily,“ ozval se Simon. „Těm schopnějším nabídneme ubytování připravené ještě před akcí; počítejme ovšem s tím, že někteří odejdou.“

„Neměli by, ale –“

„Promluvím s nimi,“ ubezpečila Fallon matku.

Simon se vyhoupl do sedla. „Jedeš se mnou?“

„Jasně.“

Simon natáhl ruku a pomohl Laně nahoru. Pevně ho objala kolem pasu a přitiskla se k němu.

Fallon se dívala za stále zamilovanou dvojicí.

Nejkrásnější zázrak je láska, pomyslela si. Dávat ji, přijímat a prožívat ji.

Vrátila se na kliniku s nadějí, že přesvědčí mučené, vyčerpané, všechny ty s nemocnou duší, aby uvěřili, že život pro ně neskončil.

KAPITOLA 2

Fallon přijížděla k domovu, zrovna když Ethan vyšel ze stáje, jako obvykle doprovázený roz dováděnými psy. Náhle ji udivilo, jak vyrostl – jako kdyby ho půl roku neviděla! Měla ještě v živé paměti den, kdy se narodil – v těžce velké posteli jako ona, Colin a Travis.

K uším jí dolehl bratrův výkřik – nebo smích? Benjamíněk rodiny měl slunečnou povahu a snad nikdy se nepřestával usmívat. Jenže... Fallon chtě nechtě přiznala, že její nejmladší bratříček už dávno není dítě. Měl ještě útlu postavu, ale už se mu začínaly rýsovat svaly. Po mámě zdědil zlatavé vlasy a velké modré oči; stavbou těla připomínal otce – nepochybně doroste i do jeho výšky, když se vytahuje před očima.

Fallon seskočila z koně. Zavanula k ní vůně stáje – Ethan jistě čistil stání a nastýlal slámu. „Co Colin?“ zeptala se.

„Máma říká, že dobrý. Spal celé odpoledne a nejspíš se ještě neprobral.“ Ethan se zadíval na Fallon a vzal jí oteže z ruky. „Ty by sis taky měla jít lehnout.“

„Půjdu. A Travis?“

„Přiběhl domů jen na pár minut. Zastupuje Colina při výcviku rekrutů.“

Prostřední bratr dosud neztratil zálibu v rošťárnách, ale když na to přišlo, zvládl i náročnější povinnosti. Ano, Travis byl citlivý a na kluka velice zodpovědný.

„Je vidět, že se Grace vyjíždka líbila.“ Ethan poplácával klisnu po šíji, při tom ještě stačil i drbat psy. Se zvířaty to odjakživa uměl. Fallon občas napadlo, že snad rozumí jejich řeči. „Doufá, že dostane mrkvičku,“ přimlouval se za Grace.

„Opravdu?“

Fallon si představila záhon mrkve v zeleninové zahradě. Vybrala jednu, zformulovala myšlenku a mávnutím ruky vykouzlila nádherně svěží mrkev.

„Moc povedený trik,“ rozchechtal se Ethan.

„Však trvalo, než jsem se ho naučila.“ Fallon oťrela mrkev o džínky a nabídla ji klisně.

„Postarám se o ni, ty si už jdi lehnout. Máma vzkazuje, že v troubě je zbytek těstovin, jestli máš hlad.“

„Fajn. Díky, Ethane.“

Chlapec ušel s Grace pár kroků a zastavil se. „Když jsem pomáhal Fredii na farmě, Eddie se vrátil a vyprávěl o zrůdnostech páchaných na věznicích.“

„To je přesný výraz. Hnus,“ zahučela Fallon.

„Věznili prý dokonce i děti.“

„Ano. Už jsou naštěstí všichni v bezpečí, nic jim nehrozí.“ Fallon neušlo, že se Ethanovi zamžily oči.

„Nechápu, jak může být člověk k člověku tak krutý.“

Fallon věděla, že bratr nade vše ctí laskavost a slušnost. Raději nemyslet na to, že už i on se denně připravuje na válku.

Nejprve uvažovala, že něco sní, ale byla víc unavená než hladová. Šla rovnou do obýváku. U stolu seděl Colin, před sebou prázdnou misku, talíř a sklenici. Dobré znamení, pomyslela si Fallon. Bratr měl zdravou barvu a pohlížel na ni mírnými oříškovými očima.

„Co dělá rameno?“ vyhrkla Fallon.

Colin pokrčil tím zdravým, druhou ruku měl zavěšenou v šátku. „Máma říká, že je dobré. Jen musím celý den nosit tuhle otravnou věc, aby se rána neotevřela,“ posteskl si.

„No, to by ti nestálo za to,“ ušklíbla se Fallon.

„Jo.“ Jako voják neznal strach, ale popudit mámu se neodvážil. „Byla to pěkná akce, co?“

Fallon nechala Colina vymluvit, potřeboval to ze sebe dostat, stejně jako ti, které navštívila na klinice.

„Dostali jsme je na kolena, Fal. Tys byla zrovna v té laboratoři, říkal Eddie.“ Colin vstal od stolu a začal přecházet po místnosti. „Dvě víly nějakými triky otevíraly zámky cel, kde

jsme hlídali. Zevnitř se neustále ozývalo volání o pomoc, nesmyslné huhlání zdrogovaných vězňů, dětský pláč. Strašně deprimující... No, a jeden strážný najednou padne na kolena, odloží zbraň a zvedne ruce. Nebudu přece střílet na chlapa, co se vzdává. V tom okamžiku ho ale odpráskne jeho parťák, a než jsem ho stihl odrovnat, prolítne kulka ramenem i mně, Fallon! Chápeš, on odpráskl neozbrojeného kolegu! Co to musí být za hovado?“ Colinovo znechucení přecházelo ve vztek. Přestože voják celým srdcem, nesnášel zradu a neférové jednání.

„To jsou ti fanaticky oddaní,“ pokrčila Fallon rameny. „Nepodceňuj oddané stoupence.“

„No dobrá, ať ten parchant věřil v cokoli, doufám, že se škvaří v pekle. S takovými nemám slitování. No, ostatní jsme dostali ven. Mluvila jsi s Clarencem?“

„Jo. Daří se mu dobře.“

„To jsem rád. Viděl jsem ho ležet, ale nemohl jsem se k němu dostat.“

„Většina našich raněných je ošetřena a propuštěna domů. Zbytek stráví pár dnů na klinice, ale nejsou to vážné případy.“

„Asi se za nimi zajdu podívat.“

„Nezapomeň to říct Ethanovi, ať nemají táta s mámou starost, kdybych ještě spala.“

„Jasně.“ Colin jednou rukou naskládal na hromádku prázdné nádobí a odnesl je do dřezu. Pak upřel na Fallon vážný pohled. „Byla to skvělá akce. Tři sta třicet dva osvobozených.“

„Tři sta třicet tři. Jedna žena byla těhotná,“ upřesnila Fallon.

„Fakt?“ Colin se překvapeně usmál. „Tak to je ještě lepší. Jdi odpočívat, uvidíme se později,“ řekl a zamířil do patra, kde měl ložnici.

Fallon také odešla do svého pokoje. Chvíli ještě o bratrovi přemýšlela. Vyrůstal na farmě, miloval basketbal, rád se před ostatními předváděl. Další jeho zálibou bylo hledání drobných pokladů, které pak střídal v různých krabičkách. Kdysi prohlásil, že se stane prezidentem, vzpomněla si Fallon s úsměvem, když se svlékala. Místo prezidentování se z Colina stal voják – a tím zůstane. Je zatraceně dobrý voják.

Natáhla si plandavé tričko a chlapecké boxerky, obojí po mnohonásobném praní náležitě vybledlé, ale na spaní velmi pohodlné, a vsoukala se pod přikrývku. Ještě poděkovala bohům, že nikdo z nejbližších ani z vojenského týmu nezaplatil útok životem, a pak vyhnala hlasy, scény a osudy vězňů z mysli. Usnula téměř okamžitě.

Probrala se, když se pokoj utápěl v měsíčním světle a otevřeným oknem proudil dovnitř chlad blížícího se podzimu. Po zemi uvnitř kamenného kruhu se plazila bílá mlha, na stoncích trávy se jako drobkované diamanty třpytily kapky jinovatky. V nedalekém lese šuměl vítr.

„Tak tohle jsem nečekal. Přivolala jsi mě?“ rozhlížel se Duncan po okolních polích. Pak na ni upřel tmavě zelené, pronikavé oči.

„Nevím,“ odpověděla. Neviděli se téměř dva roky až na jednu jeho bleskovou návštěvu v Nové naději, když přijel podat zprávu o svém výcviku. Od Antonie věděla, že se má objevit na Vánoce.

V říjnu to budou dva roky, co odjel z Nové naděje – po útoku temných sil v komunitní zahradě, při němž ztratil nejlepšího přítele. Tenkrát se Fallon podařilo srazit otcova vraha a Simon ho definitivně zneškodnil.

Duncan odjel pomáhat Mallickovi, Fallonině bývalému mento- rovi, s výcvikem bojových jednotek na jedné vzdálené základně. Vybral si to místo především proto, aby našel klid a dopřál ho i Fallon, která se potřebovala soustředit na bojová tažení.

„No, tak jsme se tedy sešli,“ prohodil s rukou na rukojeti meče. Přitom se nepřestával pozorovat okraj lesa; zbystril při každém pohybu nočního stínu. „Záchranná mise prý dopadla nečekaně úspěšně. Mohli jsme vám pomoci,“ podíval se na Fallon.

„Vystačili jsme si. Přicházejí noví rekruti. Ty...“

Všimla si, že má delší vlasy než posledně a holením se taky neobtěžuje. Přála si, aby mu to neslušelo. Aby necítila... aby po něm tak netoužila.

„Co já?“ napověděl jí.

„Nelíbí se mi, že jsem tak dezorientovaná,“ vyhrkla Fallon trochu našťvaně. „Nepřivolal jsi mě ty?“

„To nevím. Každopádně to nebylo ani z jedné strany úmyslné. Byl letní večer a po dlouhém pracovním dnu jsem se vrátil do pokoje s tím, že si ještě zajdu na pivo. Vybuodovali jsme na základně malý pivovar. A ty?“

„Taky léto, den po záchranné akci. Po příchodu domů jsem si šla lehnout. Možná už je večer.“

„Jsme tedy oba ve stejném čase. Tady není léto. Stojím na pozemku rodiny MacLeodových. Zrovna tady prolomil můj dědeček štít ochraňující svět před temnými silami.“

„To ony poškodily štít. Tvůj dědeček je nevinný,“ řekla. Vždycky, když měla vidinu, se jí hlas prohloubil a obklopila ji zář. To už Duncan znal.

„Jsi jeho krev, Duncane MacLeode. I já jsem jeho krev, protože jsme oba potomky Tuathy de Dananna. A protože naše krev otevřela cestu temné i bílé magii, musí krev tu cestu opět uzavřít.“

„Čí krev?“

„Naše.“

„Udělejme to hned.“ Vytáhl z opasku nůž a chystal se říznout do dlaně.

„Ještě ne!“ zadržela ho Fallon. „Riskoval bys rozpoutání hladomoru, záplav, zemi spálenou na uhel a nezvratný konec. Čeká nás toho ještě hodně. Moc dobra i zla sílí, svět se zmítá v bouři.“

Položila mu ruku na srdce. Ten dotek v něm rozechvěl každý nerv, taková z ní prýštila síla. Upřela na něho pohled potměný vizí. „Jsem s tebou – v boji, v soukromí, v životě i smrti. Ne však tuto noc,“ řekla. „Slyšíš ty vrány?“

Pozvedl zrak k noční obloze. „Ano.“

„Vyčkávají. I my čekáme na to, co nevyhnutelně brzy přijde.“

„Kéž by to bylo co nejdřív,“ zabručel.

Fallon se usmála a upřela na něho svůdný pohled. „Myslíš na mě.“

„Myslím na spoustu věcí,“ odbyl ji. Bože, jak ji chtěl! „Asi bys měla zmizet.“

„Myslíš na mě... a na tohle.“ Přitiskla k němu vláčné horké tělo a jejich rty se krátce dotkly.

Škádlí mě, provokuje. V hrdle jí klokotá smích. Tělo mu najednou zesláblo nesnesitelnou touhou. „K čertu se vším,“ zamumlal. Dychtivě přitiskl rty k jejím. Vstřebával to nepoznané a přece známé, zoufale bloudil rukama po jejím těle, pronikl jí do úst jazykem.

Vrány jim dál kroužily nad hlavami, kameny tajemného kruhu tančily v mlze; nad polí se nesla kvílivá melodie podzimního větru.

Vzrušeně se k ní tiskl, srdce mu zběsile bušilo. Nejraději by se jí zmocnil rovnou tady na zmrzlé zemi. Vtom ho prudce odstrčila, až málem ztratil rovnováhu. Ztěžka oddechoval a nechápavě na ni hleděl. Víze pominula a teď před ním stála obyčejná nasušená ženská.

„Co se to s tebou děje?“ obořila se na něho. „Copak jsme sem přišli, aby ses na mě vrhl a –“

„Hergot, vůbec netuším, proč jsme tady! A nezačala jsi náhodou ty?“

„Já...“

Sledoval, jak zlost vystřídala zmatenost a nakonec – k jeho uspokojení – zahanbení.

„Neovládla jsem se,“ přiznala.

„Blbost. Ty se vždycky ovládáš, ať máš vidění, nebo ne. S tím fíglem na mě nechod.“ Byl tak vzrušený, že se až třásl.

„Promiň,“ řekla upjatě. „Nechápu, proč...“

„Další blbost. Oba víme proč. Dřív nebo později to dohrajeme do konce a uvidíme, jestli to bude mít smysl. Zatím...“

„Víš co? Nechme to být,“ povzdechla si.

„Cítíme, co cítíme, Fallon. Jedním z důvodů mého odchodu byl pocit, že nejsem dost zralý na hlubší city – a myslím, že ty na tom jsi stejně.“

„Bylo by snazší, kdybys zůstal naštvaný,“ řekla.

„Bylo by snazší, kdyby ses mi vzdala. Smůla.“ Zaklonil hlavu a pozoroval kroužící vrány. „My dva jsme na tomhle místě už byli.“

„Ano. A přijdeme sem znovu. Co uděláme pak a co mezi dneškem a tím *pak*... a později? Je to moc důležité. Nedo-
kážu myslet na... sex.“

„Každý myslí na sex,“ řekl nepřítomně. „Už jsem řekl, že se do Nové naděje vrátím. Vráťím se pro tebe.“ Pozvedl meč a vyslal ohnivý blesk na hejno. Opeřenci jeden po druhém padali k zemi. Opět se obrátil k ní. „Ty na mě taky myslíš...“

Fallon se probudila. Do ložnice se vkrádalo měkké světlo blížícího se podvečera. S povzdechem vstala, oblékla se a šla zjistit, kdo je doma.

Duncan se ocitl ve svém pokoji stejně bleskurychle, jako odtud vystřelil. Dopadl tvrdě na kraj palandy, až si vyrazil dech. „Krucinál!“ zaklel. Tohle není, jako když kouzlí Fallon. Připadal si, jako když vyletí z kanonu. Tenhle trik odmítá opakovat.

Dostal chuť na pivo a možná mu prospěje dlouhá procházka. Fyzický chtíč je nesnesitelný, pomyslel si zachmuřeně... a jeho touha po Fallon nezřízená.

Téměř dva roky se jí nedotkl, uvědomil si, když neklidně přecházel po místnosti v domku, který obýval s Mallickem. A kdyby nezačala, neodvážil by se jí dotknout. Věděl však, že to nebyla její vina. Jeden druhého přitahují; momentálně však považoval za rozumnější nechat věci být – přesně jak to naznačila.

Kolikrát ve snech a vidinách navštívil to tajemné místo uprostřed polí? Nikdy však nevešel do domu, kde žily generace MacLeodových, než je zabil zákeřný virus. Dozvěděl se to od Antonie. Kdoví, jestli to ví Fallon. Měl se jí zeptat. Jestli se na tom místě ocitne znovu, zajde dovnitř. Snad v domě sídlí duše rodiny, která po generace hospodařila na okolních polích, žila a zemřela tam. Od matky znal i jména obyvatel farmy, jejich životní příběhy. Vyprávění však je něco jiného, než když se člověk zastaví mezi čtyřmi stěnami skrývajících si v sobě osudy dávných obyvatel.

Připnul si meč. Přišlo mu zvláštní, že ho měl u sebe u magického kruhu, navzdory faktu, že ho odložil, když se vrátil z výcviku a šel se osprchovat. Měl na sobě i svou neodmyslitelnou koženou bundu, kterou našel v Kentucky, když se tam jednou bleskově přenesli na průzkumnou výpravu. Magie ho stále něčím překvapovala. Připadalo mu, že její možnosti jsou bez hranic. Je to věda, umění a zázrak, to vše nadané neuvěřitelnou energií a silou. Zastavil se pohledem na hromádce knih, z nichž mu většinu půjčil ke studiu Mallick. Uč se, hochu, opakoval. Čti a uč se, dívej se, pozoruj, zdokonaluj fyzickou kondici a konej.

Bože, ta nekonečná mantra... Přitom by nejraději koukal doma na filmy.

Obcházel pokoj a prohlížel si kresby připíchnuté na stěnách: máma, sestry, přátelé, Bill Anderson před svým vetešnictvím, památný strom s otcovým jménem a jménem muže, jenž mu otce na krátkou dobu nahradil. Máma Austina milovala. To od něho Duncan dostal první sadu malířských potřeb – pastelky, uhly. To vše už dávno vypotřeboval, bude se muset na výpravách za zásobami porozhlédnout v nějakých opuštěných papírnicích.

Mallick ho docela překvapil. Čekal totiž, že muž zvyklý udělovat rozkazy pohrdne amatérskými pokusy svého učedníka a podotkne, že je zbytečné plýtvat papírem. Místo toho vyslovil chválu a prohlásil, že umění je stejný dar jako magie. A hned dal Duncanovi za úkol kreslit mapy. Ne, že by mu to nějak vadilo. Pracoval rychle a velmi přesně. Zakresloval na papír základny nepřítelů, pomáhal plánovat misi.

Portréty Fallon však Duncan schoval do zásuvky. Už už se jí teď chystal otevřít, ale rozmyslel si to. Nač se rozptylovat. Prohrábl si vlasy a odešel do obývací místnosti, kde Mallick seděl u krbu se sklenkou vína. Duncan věděl, že si tuhle původně loveckou chatu vybral především kvůli krbu a kousku půdy, kterou proměnil v zahradu a postavil tam dokonce i úly. Pokoj v podkroví proměnil v pracovnu. Tam se Duncan, zpočátku přehnaně sebejistý magickými dovednostmi, naučil spoustu

nového. Chatu bohužel nebylo možné vytápět, v zimě proto nezbývalo než ji vyhřát na přijatelnou teplotu pomocí kouzel, jinak by umrzli. S vařením na tom byli oba stejně mizerně, přesto nehladověli.

„Jdu na pivo,“ hlásil Mallickovi.

„Dej si raději víno a pověz mi o Fallon.“

Duncan se zastavil v půli cesty ke dveřím. „To tys mi ji poslal? Jdi s tím k čertu.“

„Neposlal, ale obraz vás dvou se mi zjevil v krbovém ohni.“

„Takže s naším nočním setkáním nemáš nic společného?“

„Ne.“ Mallick se natáhl pro karafu a nalil Duncanovi sklenku příjemně trpkého jablečného vína z loňské sezony.

Duncan se posadil na druhý konec staré pohovky. Dal by přednost pivu, ale trocha vína taky neuškodí. Po prvním doušku si Mallicka pozorně změřil. Nezdálo se, že by si jeho učitel vymýšlel. Nyní trpělivě seděl a čekal. Touto vlastností Duncanovi připomínal kočku číhající u myši díry. Tmavé vlasy protkané stříbrnými pramínky měl dokonce delší než Duncan; i přes pokročilý věk si udržoval skvělou fyzickou kondici vojáka.

„Měl jsem chuť na pivo a najednou... Prostě šup a setkali jsme se. Zasloužila si dospat náročnou noc.“

„To jistě.“

„Měla vidění.“

Mallick přikývl. „Pověz mi o tom. Viděl jsem tu scénu, ale hlasy jsem neslyšel.“

A tak Duncan místo procházky seděl u krbu, popíjel víno a vyprávěl, co se Fallon zjevilo.

„Máme s Fallon společnou krev. Dokonce i Antonie, asi proto, že jsme dvojčata. To mě nepřekvapuje. Záhadou zůstává, jak a kdy máme svou osudovou misi splnit. Vidění mi tak z poloviny nedávají smysl. Je v nich spousta náznaků a pramení z nich jen další otázky.“

„Odpověď je přece jasná,“ prohlásil Mallick. „Všichni tři jste potomky bohyně Tuathy de Danann, tak jako byl tvůj dědeček. Ten hrál zcela nevědomě roli v porušení ochranného

štítu – symbolu obrany před temnými silami jakéhokoli druhu. Vaším posláním, a především posláním Fallon jako Spasitelky, je tento ochranný štít opět zacelit.“

Duncan se zhluboka napil. „I tak zůstává záhadou, jak a kdy.“
 „Jak? Přece odvahou a vírou. Obojí nezískáte najednou, to musíte ujít ještě dlouhou cestu a vykonat hodně práce. Nic méně osud vám vyměří čas a poznáte ono *kdy*.“

Další nejasnost, pomyslel si Duncan výsměšně. „Já i Fallon tomu cíli podřídíme celý život. Stejně tak se obětují obyvatelé Nové naději a muži ve všech našich základnách. A bylo by naivní domnívat se, že se svému přesvědčení neobětují také naši nepřátelé.“

„Bohové jsou nenasytí, hochu,“ poznamenal Mallick mírně.

„O tom jsem se už přesvědčil. Je zbytečné ptát se, proč člověk zabíjí, mučí a zotročuje člověka. Ale děje se to.“

„Ze strachu, nevědomosti, lhostejnosti, touze po moci,“ odpověděl Mallick.

„To jsou jen slova,“ mávl Duncan rukou, jako kdyby zahánil mušku. „Prostě to mají v sobě – jsou tak nastavení. Hodně jsem četl o historii lidstva. Od nepaměti se dopouštělo podobných zvěrstev – už dřív, než ztratila magie moc. Hlavně později. Svět se řítí do zkázy a oni se přesto chovají tak brutálně.“

„Život je dlouhý.“

„Tvůj určitě,“ uchechl se Duncan.

Mallick pobaveně zakroutil hlavou. „Život všeho – světa, bohů, magie i člověka. A protože ten můj byl opravdu dlouhý, můžu zodpovědně říct, že existovaly časy klidu a harmonie. Každá doba má ten potenciál v sobě, a to díky odvaze a víře.“

„Mám tedy věřit v bohy a jejich tajemné manévrování?“

„Je potřeba věřit ve světlo, chlapče. V něm je obsaženo vše. Můžeš bojovat a umírat pro víru, ideály, bránit nevinné a utiskované. Až bitva skončí a krev bude prolita, budeš pro ně žít dál? Spasitelka pochopila, že bojovat nestačí.“ Mallick si nalil další sklenku. „Ale dosud jsi mi nedovyprávěl, jak jste strávili noc.“